Spis 6 Ans 5/2011 byl spojen se spisem 6 Ans 3/2011 a pod touto spisovou značkou bylo rozhodnuto takto:

6 Ans 3/2011 - 48

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízdila a soudkyň JUDr. Kateřiny Šimáčkové a JUDr. Milady Tomkové v právní věci žalobce: **P. Č.,** proti žalované: **Česká advokátní komora,** se sídlem Národní 16, Praha 1, o ochraně proti nečinnosti, v řízení o kasačních stížnostech žalobce proti usnesením Krajského soudu v Brně 1) ze dne 22. 11. 2010, č. j. 30 A 116/2010 - 12, 2) ze dne 17. 12. 2010, č. j. 30 A 116/2010 - 16, a 3) ze dne 17. 12. 2010 č. j. 30 A 116/2010 - 17,

takto:

I. Věci vedené u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 6 Ans 3/2011, pod sp. zn. 6 Ans 4/2011 a pod sp. zn. 6 Ans 5/2011 **se spojují** ke společnému projednání. Věc bude nadále vedena pod sp. zn. 6 Ans 3/2011.

II. Kasační stížnost ze dne 17. 1. 2011 proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 17. 12. 2010, č. j. 30 A 116/2010 - 16, **se odmítá**.

III. Kasační stížnost ze dne 17. 1. 2011 proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 17. 12. 2010, č. j. 30 A 116/2010 - 17, **se odmítá**.

IV. Kasační stížnost ze dne 3. 12. 2010 proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 22. 11. 2010, č. j. 30 A 116/2010 - 12, **se odmítá**.

V. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasačních stížnostech.

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) se žalobou u Krajského soudu v Brně (dále též „krajský soud“) domáhal, aby krajský soud žalované uložil odstranit nečinnost a přikázal žalované, aby vydala rozhodnutí o žádosti advokátky Slámové a protinávrhu stěžovatele z 11. října 2010. Krajský soud usnesením ad 1), č. j. 30 A 116/2010 - 12 ze dne 22. 11. 2010, postoupil věc Městskému soudu v Praze (dále též „městský soud“) jako soudu místně příslušnému; toto usnesení stěžovatel napadl kasační stížností ze dne 3. 12. 2010.

Krajský soud následně vydal dne 17. 12. 2010 usnesení ad 2), č. j. 30 A 116/2010 - 16, jímž stěžovatele osvobodil od soudních poplatků, a usnesení ad 3), č. j. 30 A 116/2010 - 17, jímž vyzval stěžovatele k objasnění důvodů podání kasační stížnosti a zaslání plné moci udělené advokátovi k zastupování v řízení o kasační stížnosti. Obě usnesení ze dne 17. 12. 2010 stěžovatel napadl podáním ze dne 17. 1. 2011, které Nejvyšší správní soud posoudil jako kasační stížnost.

Nejvyšší správní soud ze soudního spisu zjistil následující skutečnosti důležité pro rozhodnutí:

Stěžovatel se žalobou ze dne 6. 11. 2010 (doručenou dne 10. 11. 2010) u Krajského soudu v Brně domáhal, aby krajský soud žalované uložil odstranit nečinnost a přikázal žalované, „aby vydala rozhodnutí o žádosti advokátky Slámové a protinávrhu stěžovatele ze dne 11. října“. Krajský soud usnesením ad 1), č. j. 30 A 116/2010 - 12 ze dne 22. 11. 2010, postoupil věc Městskému soudu v Praze jako soudu místně příslušnému. Toto usnesení, které bylo stěžovateli doručeno dne 1. 12. 2010, stěžovatel napadl podáním ze dne 1. 12. 2010, které doručil soudu dne 3. 12. 2010. V tomto podání stěžovatel uvádí, že napadené usnesení soudu je vadné, neboť žalovaná má pobočku v Brně, a proto je příslušným Krajský soud v Brně a postoupení věci Městskému soudu v Praze je nesprávné. Krajský soud následně vydal dne 17. 12. 2010 usnesení č. j. 30 A 116/2010 - 16, jímž stěžovatele osvobodil od soudních poplatků, a usnesení č. j. 30 A 116/2010 - 17, jímž stěžovatele vyzval k objasnění důvodů podání kasační stížnosti a zaslání plné moci udělené advokátovi k zastupování v řízení o kasační stížnosti. Obě usnesení byla stěžovateli doručena dne 11. 1. 2011. Proti oběma pak stěžovatel podal dne 17. 1. 2011 podání adresované Nejvyššímu správnímu soudu prostřednictvím Krajského soudu v Brně, jímž namítá zmatečnost řízení před krajským soudem s tím, že podání ze dne 1. 12. 2010 není kasační stížností a že se stěžovatel domáhá kasace usnesení č. j. 30 A 116/2010 - 16 a č. j. 30 A 117/2010 - 17 a přikázání věci příslušnému soudu v Brně.

Nejvyšší správní soud dále konstatuje, že ze soudního spisu zjistil, že řízení týkající se nečinnosti ve věci řízení o ustanovení advokáta pro soudní řízení bylo stěžovatelem vedeno proto, aby byl právně zastoupen v řízení o ústavní stížnosti vedené Ústavním soudem ČR pod sp. zn. IV. ÚS 2991/10. Z veřejně dostupné judikatury Ústavního soudu ČR na webové stránce http://nalus.usoud.cz Nejvyšší správní soud zjistil, že tato ústavní stížnost stěžovatele byla odmítnuta usnesením Ústavního soudu ČR ze dne 2. 12. 2010, čímž řízení u Ústavního soudu ČR skončilo.

K výroku I.

Nejvyšší správní soud rozhodl výrokem I., že se řízení o kasačních stížnostech proti třem výše uvedeným rozhodnutím spojují podle § 39 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále jen „s. ř. s.“), za použití § 120 s. ř. s. V těchto řízeních vedených před Nejvyšším správním soudem se totiž jedná o věci, které spolu úzce souvisí; jedná se o tři usnesení téhož soudu vydaná v témže soudním řízení vedeném u tamního soudu pod sp. zn. 30 A 116/2010. Krajský soud nejprve rozhodl o postoupení věci městskému soudu, s čímž stěžovatel nesouhlasil. Jeho nesouhlasné podání krajský soud posoudil jako kasační stížnost, poté v řízení o této kasační stížnosti vydal usnesení, jímž osvobodil

stěžovatele od soudních poplatků, a usnesení, jímž vyzval stěžovatele k odůvodnění jeho nesouhlasu a doložení plné moci advokátovi. Rovněž tato dvě usnesení stěžovatel napadl. Ačkoli stěžovatel ve svých podáních uvádí, že nejsou kasačními stížnostmi, je z nich patrno, že jsou adresována Nejvyššímu správnímu soudu, že stěžovatel nesouhlasí s napadenými usneseními krajského soudu a že se domáhá toho, aby byly zrušeny. Ze stěžovatelových podání je jeho úmysl bránit se proti napadeným rozhodnutím evidentní. Jediný zákonem předvídaný postup, jak by Nejvyšší správní soud mohl věcně stěžovateli vyhovět, je právě takový postup, kdy budou podání stěžovatele posouzena jako kasační stížnosti, na jejichž základě by mohl Nejvyšší správní soud napadená usnesení zrušit. Ostatně svými podáními se stěžovatel domáhá kasace či změny napadených usnesení, přičemž takto může Nejvyšší správní soud rozhodnout právě jen prostřednictvím řízení o kasačních stížnostech. Z těchto důvodů tedy Nejvyšší správní soud shodně s Krajským soudem v Brně posoudil podání stěžovatele ze dne 3. 12. 2010 i ze dne 17. 1. 2011 podle jejich obsahu jako kasační stížnosti.

K výroku II.

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval kasační stížností proti usnesením, která se týkají samotného řízení o kasační stížnosti, aby následně mohl rozhodnout o kasační stížnosti proti usnesení, jímž byla věc postoupena městskému soudu. V usnesení ze dne 17. 12. 2010, č. j. 30 A 116/2010 - 16, krajský soud osvobodil stěžovatele od soudních poplatků, přičemž své rozhodnutí neodůvodňoval, protože bylo ve prospěch stěžovatele.

Ve své kasační stížnosti proti tomuto usnesení pak stěžovatel uvedl, že je rozhodnutí krajského soudu zmatečné a že se domáhá jeho kasace.

Nejvyšší správní soud ze spisu zjistil, že součástí soudního spisu je prohlášení stěžovatele o osobních, majetkových a výdělkových poměrech pro účely osvobození od soudních poplatků spolu s kopiemi dokladů o tom, že je plně invalidní a že pobírá příspěvek na živobytí s tím, že tyto doklady mají být použity za účelem osvobození od soudních poplatků v řízeních před soudem.

Stěžovatel je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti, neboť byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.), a kasační stížnost podal včas. Stěžovatel namítá jako důvod kasační stížnosti zmatečnost řízení před krajským soudem.

Podle § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s. zmatečnost řízení před soudem spočívá v tom, že chyběly podmínky řízení, ve věci rozhodoval vyloučený soudce nebo byl soud nesprávně obsazen, popřípadě bylo rozhodnuto v neprospěch účastníka v důsledku trestného činu soudce. V posuzované věci krajský soud vycházel z všeobecného přípisu stěžovatele obsahujícího žádost o osvobození od soudních poplatků. Krajský soud se tak nemohl dopustit takové vady, která by spadala pod kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s. Žádná z okolností zakládajících zmatečnost v nyní posuzované věci tedy nebyla namítána ani nenastala. Vzhledem k tomu, že se kasační stížnost neopírá o žádný jiný z důvodů uvedených v § 103 s. ř. s., je kasační stížnost nepřípustná podle § 104 odst. 4 s. ř. s.

S ohledem na skutečnost, že se kasační stížnost neopírá o žádný ze zákonných důvodů a je tudíž podle § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřípustná, nezbylo Nejvyššímu správnímu soudu než ji podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. odmítnout.

K výroku III.

Usnesením ad 3), č. j. 30 A 116/2010 - 17, krajský soud vyzval stěžovatele k objasnění důvodů podání kasační stížnosti a zaslání plné moci udělené advokátovi k zastupování v řízení o kasační stížnosti. Proti tomuto usnesení ze dne 17. 12. 2010 stěžovatel podal dne 17. 1. 2011 kasační stížnost, v níž uvedl, že je rozhodnutí krajského soudu zmatečné a že nemůže být odmítnuta kasační stížnost, která jí není svým obsahem ani předmětem.

Stěžovatel je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti, neboť byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.), a tuto kasační stížnost podal včas. Usnesení č. j. 30 A 116/2010 - 17, kterým byl stěžovatel vyzván k objasnění důvodů podání kasační stížnosti a zaslání plné moci udělené advokátovi k zastupování v řízení o kasační stížnosti je usnesením, jímž se upravuje vedení řízení, a proto je proti němu ve smyslu § 104 odst. 3 písm. b) s. ř. s. kasační stížnost nepřípustná. Z tohoto důvodu tedy Nejvyššímu správnímu soudu nezbylo než kasační stížnost proti tomuto usnesení odmítnout.

K výroku IV.

Usnesením ad 1), ze dne 22. 11. 2010, č. j. 30 A 116/2010 - 12, Krajský soud v Brně postoupil věc Městskému soudu v Praze jako soudu místně příslušnému.

V kasační stížnosti stěžovatel uvádí, že napadené usnesení je vadné, neboť žalovaná má pobočku v Brně, a proto je příslušným Krajský soud v Brně a postoupení věci Městskému soudu v Praze je nesprávné.

Stěžovatel je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti, neboť byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí městského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.), a tuto kasační stížnost podal včas. Stěžovatel nicméně nesplnil jinou z podmínek řízení o kasační stížnosti stanovenou v § 105 odst. 2 s. ř. s. Podle tohoto ustanovení „*[s]těžovatel musí být zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.*“

Nedostatek podmínky řízení v podobě absence povinného právního zastoupení, resp. požadovaného vzdělání, je nedostatkem odstranitelným. Podle § 106 odst. 3 s. ř. s. platí, že v případě, že kasační stížnost nemá všechny náležitosti již při jejím podání, musí být tyto náležitosti doplněny ve lhůtě jednoho měsíce od doručení usnesení, kterým byl stěžovatel vyzván k doplnění podání. O odstranění vad tímto způsobem se postará podle § 108 odst. 1 s. ř. s. předseda senátu krajského soudu, proti jehož rozhodnutí kasační stížnost směřuje.

Stěžovatel byl k doplnění náležitostí kasační stížnosti ze dne 3. 12. 2010 vyzván usnesením ze dne 17. 12. 2010, č. j. 30 A 116/2010 - 17; stěžovatel byl vyzván k doplnění důvodů kasační stížnosti a k doložení plné moci udělené advokátu k zastupování v řízení o podané kasační stížnosti. V usnesení byl stěžovatel poučen o následcích nevyhovění výzvě spočívajících v odmítnutí jeho kasační stížnosti.

Nesplněním povinností obsažených v této výzvě se naplnily podmínky k odmítnutí kasační stížnosti, o čemž byl stěžovatel náležitě poučen. Vzhledem k tomu, že řádně doručené výzvě uvedené v citovaném usnesení č. j. 30 A 116/2010 - 17 stěžovatel nevyhověl a nedostatky podané kasační stížnosti neodstranil, nezbývá zdejšímu soudu než postupovat v souladu s platnými právními předpisy. Výhrady stěžovatele proti této výzvě ve formě kasační stížnosti byly zdejším soudem odmítnuty (viz výrok III. tohoto usnesení).

Nejvyšší správní soud tedy dospěl k závěru, že stěžovatel nesplnil podmínky přípustnosti kasační stížnosti (§ 105 odst. 2 s. ř. s.), přičemž se tuto vadu podání ani přes výzvu soudu nepodařilo odstranit. Kasační stížnost ze dne 3. 12. 2010 proti usnesení krajského soudu ze dne 22. 11. 2010, č. j. 30 A 116/2010 - 12, tedy Nejvyšší správní soud odmítl podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.

K výroku V.

O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 3 s. ř. s., neboť v případě odmítnutí návrhu (zde kasačních stížností ze dne 3. 12. 2010 a ze dne 17. 1. 2011) nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení o něm.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. června 2011

JUDr. Bohuslav Hnízdil
předseda senátu